

Sygn. akt VIII C 2105/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 2.687,18 zł (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt siedem złotych osiemnaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2015 r. roku do dnia zapłaty oraz kwotę 634 zł. (sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2105/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 marca 2015 roku powód (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej A. P. (1) powództwo o zapłatę kwoty 2.687,18 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2015 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 1 lipca 2013 r. strony zawarły umowę kupna sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego, która pozostawała w nierozzerwalnym związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Urządzenie telekomunikacyjne zostało wydane powódce w dniu zawarcia umowy. Pozwana zobowiązała się do zapłaty kolejnych rat zgodnie z doręczonym jej przy zawarciu umowy harmonogramem spłaty rat. Na żądanie pozwu składa się kwota 2.568 zł. z tytułu niezapłaconych rat oraz kwota 119,18 zł tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od następnego dnia po wskazanej dacie płatności poszczególnych rat do dnia wystawienia poszczególnych not odsetkowych.

(pozew k. 3- 5)

W dniu 26 marca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana podnosząc, że w dniu 15 kwietnia 2014 r. otrzymała pismo od powoda, w którym wyrażono zgodę na ratalną spłatę zadłużenia. A. P. (1) spłaciła wszystkie raty zgodnie z porozumieniem. Natomiast pozwana uznała swoje zobowiązanie z tytułu zapłaty pozostałej ceny telefonu komórkowego.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 8- 9)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 13)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Ponadto w piśmie przewodnim pełnomocnik powoda wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie dochodzi od A. P. (2) zapłaty z tytułu nabycia urządzenia telekomunikacyjnego w związku z zawartą umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Natomiast okoliczności, na które pozwana zwróciła uwagę w swoim sprzeciwie dotyczą rozłożenia na raty oraz spłaty należności z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych, w tym kary umownej. W związku z tym wpłaty dokonane przez A. P. (1) zostały zaliczone właśnie na poczet należności z tytułu usług telekomunikacyjnych oraz kary umownej.

(pozew k. 18- 19, pismo powoda k. 16- 17)

Na terminie rozprawy w dniu 3 grudnia 2015 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa, dodając, że czuje się zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty stanowiącej równowartość 14 rat po 45 zł. każda z tytułu zakupu telefonu komórkowego, natomiast pozwana zakwestionowała swoje zobowiązanie w kwocie 1.983 zł. z tytułu kary umownej.

(protokół rozprawy k. 55)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2013 r. A. P. (1) zawarła z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W związku z zawarciem umowy pozwana nabyła urządzenie o nr. (...) za kwotę 2.749 zł. Kwota sprzedaży została rozłożona na 37 rat, pierwsza rata w kwocie 1 zł. płatna przy zawarciu umowy, kolejnych 24 miesięcznych rat w kwocie po 45 zł., a ostatnie 12 miesięcznych rat w kwocie po 139 zł. Ostatnia rata miała zostać zapłacona do dnia 19 czerwca 2016 r.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) k. 22- 25, harmonogram spłaty rat k. 34)

W dniu 27 marca 2014 r. A. P. (1) potwierdziła swoje zadłużenie wobec (...) S.A. w W. z tytułu wykonywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 1.768,82 zł. oraz złożyła wniosek o rozłożenie płatności powyższej kwoty na 12 rat.

(podanie o raty k. 42)

W odpowiedzi, pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. (...) S.A. w W. przychylił się do wniosku A. P. (1) o rozłożenie zaległości na 8 rat w wysokości pierwsza rata- 228,82 zł., a pozostałe po 220 zł.

(pismo powoda k. 44)

A. P. (1) dokonała wpłat na rzecz powoda na łączną kwotę 1.770 zł.

(dowody wpłat k. 10- 10 v.)

Natomiast do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że A. P. (1) zawarła z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz związaną z nią umowę nabycia urządzenia telekomunikacyjnego o nr (...) za kwotę 2.749 zł. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia opisanych powyżej umów, jak również swojego zobowiązania z tytułu pozostałej części ceny nabycia urządzenia telekomunikacyjnego.

Kontestując żądanie pozwu A. P. (1) podniosła, że częściowo spełniła swoje zobowiązanie, a w części dotyczącej kwoty 1.983 zł. zakwestionowała istnienie swoje zobowiązania. Powyższe zarzuty pozwanej nie zasługują w ocenie Sądu na uwzględnienie. Zgodnie z twierdzeniem strony powodowej w dniu 1 lipca 2013 r. A. P. (1) zawarła z (...) S.A. w W. nie tylko umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), ale również umowę zakupu telefonu komórkowego. Należy również zgodzić się z pełnomocnikiem powoda, że załączone przez A. P. (1) do sprzeciwu dowody wpłat dotyczą spełnienia świadczenia z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Wynika to jasno z wniosku o raty złożonego w dniu 27 marca 2014 r., w którym A. P. (1) potwierdziła swoje zadłużenie wobec (...) S.A. w W. z tytułu wykonywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 1.768,82 zł. oraz złożyła wniosek o rozłożenie płatności powyższej kwoty na 12 rat. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. (...) S.A. w W. przychylił się do powyższego wniosku, a A. P. (1) dokonała wpłat na rzecz powoda na łączną kwotę 1.770 zł. Zatem zarzut pozwanej częściowego spełnienia świadczenia objętego pozwem nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż kwota 1.770 zł. została uiszczona przez pozwaną na poczet uznanej przez nią należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), a nie z tytułu zakupu telefonu komórkowego.

Co do drugiego zarzutu należy powtórzyć, że w przedmiotowej sprawie (...) S.A. w W. od samego początku wyraźnie wskazywał, iż dochodzi zapłaty z tytułu niezapłaconej części ceny zakupu urządzenia telekomunikacyjnego, a nie z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z tym roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie obejmuje kary umownej z tytułu rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a kwota 1983 zł. stanowi w istocie sumę rat z tytułu zakupu telefonu komórkowego. Na kwotę 1983 zł. składa się 7 rat po 45 zł. każda, oraz 12 rat po 139 zł. każda. Należy zauważyć, że A. P. (1) od samego początku nie kwestionowała swojego zobowiązania z tytułu zapłaty ceny nabycia urządzenia telekomunikacyjnego. Takie stanowisko pozwana przedstawiła zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jak i na rozprawie.

A. P. (1) uznała swoje zobowiązanie tylko w części odpowiadającej 14 ratom po 45 zł. każda, co daje łączną kwotę 630 zł. Jednak co do pozostałej części dochodzonego przez powoda roszczenia pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na wykonanie przez siebie zobowiązania. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie).

Obok kwoty 2.568 zł. z tytułu niezapłaconej części ceny nabycia urządzenia telekomunikacyjnego, strona powodowa dochodziła również skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie rat w kwocie 52,16 zł. za okres od następnego dnia po wskazanej dacie płatności poszczególnych rat do dnia 25 listopada 2014 r., 28,75 zł. za okres od 26 listopada 2014 r. do 7 stycznia 2015 r. oraz 38,27 zł. za okres od 8 stycznia 2015 r. do 16 marca 2015 r.

Całość powyższych rozważań daje asumpt do wniosku, iż powód udowodnił żądanie pozwu. W konsekwencji Sąd zasądził od A. P. (1) na rzecz powoda kwotę 2.687,18 zł.

Strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Tym samym za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należało przyjąć art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. z uwagi na fakt, iż na objętą żądaniem pozwu kwotę składały się także odsetki.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 634 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 34 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 zł – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 j.t.).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.